

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.855 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 6 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE, loco advocaat A. HENDRICKX, en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 21 mei 2005 België is binnengekomen, diende op 23 mei 2005 een asielverzoek in.

1.2. Op 25 juli 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 20 september 2005 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoeker diende, bij brief gedateerd op 22 februari 2006, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. Bij arrest nummer 166.622 van 12 januari 2007 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal ingestelde beroep.

1.6. Verzoeker diende, bij brief gedateerd op 14 februari 2007, een aanvraag in om een verlenging te verkrijgen van de termijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dit omwille van medische redenen.

1.7. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken gaf op 14 februari 2007 gevolg aan dit verzoek en verlengde het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 februari 2007 tot 13 april 2007.

1.8. Verzoeker diende op 21 februari 2007 een tweede asielverzoek in.

1.9. Op 23 maart 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Verzoeker diende, bij brief gedateerd op 4 april 2007, een nieuwe aanvraag in om een verlenging te verkrijgen van de termijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dit omwille van medische redenen.

1.11. Op 4 april 2007 weigerde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de verlenging van de termijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Verzoeker diende op 10 juni 2008 een derde asielverzoek in.

1.13. Op 24 juni 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.14. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 9 juli 2008, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.15. Op 17 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 februari 2006 onontvankelijk werd verklaard.

1.16. Op 24 februari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 juli 2008 onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoeker op 31 maart 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door

artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

> De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Dhr. (E., A. Y.) legt een ontvangstbewijs van een aanvraag tot het verkrijgen van een identiteitskaart voor (dit blijkt na het opvragen van een beëdigde vertaling van het voorgelegde identiteitsdocument). Dit afschrift kan niet aanvaard worden als bewijs van nationaliteit en identiteit daar het niet om een origineel identiteitsbewijs gaat. Bijgevolg legt betrokkene bij zijn aanvraag geen afschrift van een nationaal paspoort of van een identiteitskaart voor, noch haalt betrokkene in het verzoekschrift ergens aan waarom hij deze documenten niet kan voorleggen. Dat betrokkene zich eventueel kan wenden tot zijn nationale diplomatieke vertegenwoordiging in België om de nodige documenten te bekomen. Dat derhalve het verzoek onontvankelijk is.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken. (...)"

De tweede beslissing, die verzoeker eveneens op 31 maart 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Ambtshalve moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt en het is niet betwist dat verzoeker op 24 juni 2008 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. De eventuele vernietiging van de in het kader van de huidige vordering bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

In de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is het onontvankelijk.

4. Gegrondheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en stelt dat de bestreden beslissing niet of minstens zeer gebrekkig is gemotiveerd.

4.1.1. Er dient evenwel gesteld te worden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 149 van de Grondwet nu deze bepaling betrekking heeft op de motivering van rechterlijke beslissingen en de bestreden beslissing een bestuurlijke beslissing is. Om dezelfde reden is de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen niet nuttig.

4.1.2. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de motivering onjuist is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen een stuk heeft gevoegd waaruit blijkt dat hij een identiteitskaart heeft aangevraagd en dat dit als een begin van bewijs kan beschouwd worden. Hij stelt tevens dat artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling moet beschikken over een identiteitsdocument en dat het begrip '*identiteitsdocument*' met enige soepelheid dient beoordeeld te worden. Teven stelt hij dat in het geval er een strijdigheid is tussen de bepalingen van de memorie van toelichting, waarin sprake is van '*een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel*' en de wettekst zelf, waarin sprake is van een '*identiteitsdocument*' de voorkeur moet gegeven worden aan de wettekst.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Eerst en vooral dient geduid te worden dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, nu de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter werd ingediend.

Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat in casu werd toegepast, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

Door slechts voor te houden dat hij bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden een aanvraag tot het verkrijgen van een identiteitskaart voegde, toont verzoeker niet aan dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet correct zou zijn. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel” is (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35*) en verzoeker betwist niet dat hij een dergelijk document niet heeft overgemaakt aan het bestuur. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen het begrippenkader gebruikt in de parlementaire voorbereiding en de wet zelf. Doordat in de memorie van toelichting het begrip ‘*identiteitsdocument*’ in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nader wordt toegelicht - wat het doel is van de memorie van toelichting - wordt louter verduidelijkt hoe dit begrip bij de toepassing van deze wetsbepaling dient geïnterpreteerd te worden. Er is derhalve geen sprake van enige tegenstrijdigheid tussen de memorie van toelichting en de wettekst, doch slechts van een verduidelijking van het in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gebruikte begrip ‘*identiteitsdocument*’. De stelling van verzoeker dat overeenkomstig artikel 1 van het decreet van 6 fructidor van het jaar II de identiteit ook kan bewezen worden door andere documenten, doet geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling die een beroep wenst te doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel moet voorleggen.

De Raad stelt vast dat verweerder op grond van het motief dat verzoeker geen identiteitsdocument heeft aangebracht, noch een motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde, kon beslissen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

4.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.